

**THE INSIDE STORY
OF THE MISSION TO KILL
OSAMA BIN LADEN**

**SEAL
TARGET
GERONIMO**

CHUCK PFARRER

*Author of **Warrior Soul: The Memoir of a Navy SEAL***

Ismerve a létezőt,
kezded érteni azt is, ami nem létezik.

MIJAMOTO MUSZASI
Az öt gyűrű könyve

NEPTUN SZIGONYA

A NAGYOBB KÉP

A művelet, amely végzett Oszama bin Ladennel, több szolgálat ve-
gyes erőfeszítése volt, amit az Egyesített Különleges Műveleti Pa-
rancsnokság, a Hatos SEAL Csapat és a Központi Hírszerző Ügynök-
ség hajtott végre. A Neptun Szigonya fedőnevű művelet az információ
korának bevetése volt, egy haditengerész tengernagy találta ki, aki
könyvet írt a különleges műveletekről, és egy Twitter oldallal rendel-
kező elnök figyelte az interneten.

A férfiak, akik behatoltak Oszama bin Laden épületébe és igazságot
szolgáltattak, az Egyesült Államok katonasága legkisebb és legelitebb
különleges műveleti erejének tagjai, SEAL-ek voltak. A világszerte
települt SEAL-ek pontos száma jól őrzött titok. Az azonban elmond-
ható, hogy a II. világháborútól tízezernél kevesebb férfi érdemelte ki a
jogot a szigony viselésére: a sasos, horgonyos és kovás pisztolyos
jelvényre, mely teljesen minősített SEAL-ként jelöli meg a tengerészt.

Több mint két év intenzív, szünet nélküli kiképzés kell az alap
SEAL 5326, harci úszó minősítés eléréséhez. Attól a ponttól a SEAL
újoncok belépnek az ember által ismert egyik legszigorúbb
meritokráciába. A SEAL-t nem csak a feladatok jellemezik, amiket
végrehajt, hanem a bátorsága, szaktudása, fizikai képessége és jelleme
is. Ebben a kis társaságban az ember kizárólag az operátori helytállá-
sával érdemli ki a hírnevét. Hogy megmássza a ranglétrát, minden
SEAL-nek, tisztnek és legénységnek egyaránt, bizonyítania
kell, hogy tud vezetni, harcban fizikailag, és tervezési ciklusban
intellektuálisan. A vezetéshez nincs rövidebb út.

Ez annak a műveletnek a története, amely végzett Oszama bin La-
dennel. Története maguknak a SEAL operátoroknak is, az ijesztő ki-

hívásoknak, amikkel szembe néztek, és az állandó veszélynek, amit Oszama bin Laden és pokoli teremtménye, az al-Kaida jelentett.

Oszama bin Laden hadat üzent az Amerikai Egyesült Államoknak és a pénzéből dolgozó terroristák 15 évig annyi embert öltek meg, amennyit csak tudtak. Olyan szervezethez képest, ami „keresztesek és zsidók” elleni háború mellett foglalt állás, meglepő módon Oszama bin Laden áldozatainak többsége muzulmán volt.

A könyv írásakor bizonyos változtatások lettek téve a műveleti biztonság és a SEAL operátorok személyazonosságának védelmére. Fontos védeni mind őket, mind a családjukat. Némelyik bázis helye és feladat elemek is homályban maradtak.

Amikor a kormány nyilvánosságra hozta a Neptun Szigonya hadműveletet, néhány benne részt vevő közismert lett. A valódi nevüket használtam. A múlt és jelen SEAL-jei nevét megváltoztattam, ahogy az őket támogató hivatásos hírszerzők nevét is. A bevetésben érintettek személyiségét a lehető legpontosabban próbáltam ábrázolni. Némelyik portrém egyenes. Ráadásul szükséges volt elhallgatni a bin Laden épületénél végrehajtott művelet néhány részletét – hogy ne segítsék ellenségeink taktikai felfogását. A SEAL-ek, akiket árnyékban hagytam, és akik máshol szolgálnak, egy hálás nemzet tiszteletét és köszönetét tudhatják magukénak. Büszke vagyok, hogy testvérként számolhatom magam.

Minden bevetés, amit a SEAL-ek végrehajtanak, hozzájárul a csapat „testületi tudásához”. A Neptun Szigonya bizonyosan nem volt kivétel. Az abbottabadi események megértéséhez meg kell érteni a bevetést végrehajtó embereket. Ebbe beletartozik annak megítélése, hogy mi kell a SEAL-lé váláshoz – egy kegyetlen, két és fél éves folyamat – és a további, több évtizedes utazásé, amit minden SEAL operátornak meg kell tennie, mielőtt kiválaszthatják, hogy a Hatos SEAL Csapatban szolgáljon. Az ilyen nehéz kiképzési folyamat, és az ilyen tudással bíró operátorok miatt hívják a Hatos SEAL Csapat tagjait jediknek. Ez a becenév aligha túlzó.

A Hatos SEAL Csapat több kulcsfontosságú bevetést hajtott végre a bin Laden művelet előtt; ezek köré tartozott a *Maersk Alabama* kapitánya, Richard Phillips kiszabadítása, akit szomáli kalózkodok fogtak el. Egy másik bevetés Muszab al-Zarkavi – Oszama bin Laden saját kezűleg választott iraki műveleti parancsnoka – üldözése és likvidálása

volt. Mindkét művelet hozzájárult a taktikai érzékhez, amit a SEAL-ek Oszama épületénél hasznosítottak. Beszámolok ezekről, hogy az olvasó megítélhesse az embereket és a szervezetet, amely végrehajtotta a szinte lehetetlen műveletet.

Ez a könyv röviden megvizsgálja azokat az eseményeket és azt a szellemi légkört, amelyek formálták a férfi jellemét, aki úgy döntött, megdönti a világot. Az olvasó megbocsát egy rövid kitérőt az iszlám története és a közel-keleti politika irányába.

Ezeket a témákat áthatóan tanulmányozták a SEAL operátorok, akik leereszkedtek bin Laden udvarába. Csaknem tíz évig olvasták a nyilatkozatait és fatváit, kutatták a műveleteit és terveit, hallgatták le a telefonbeszélgetéseit és követték a pénze útját. Jól ismerték ellenségeiket.

És 2011. május 1-e éjszakáján érte mentek.

ABBOTTABAD: 2011. MÁJUS 1. – AZNAP KÉSŐ ÉJJEL

Azon az éjszakán, amikor Oszama bin Ladent megölték, Sohaib Athar nem tudott aludni. A 33 éves informatikai tanácsadó csaknem fél évvel korábban költözött fiatal családjával Abbottabadba. Azután jött ebbe a csendes városba, hogy a feleségét és fiát elütötte egy autó Lahor nyüzsgő utcáján. Sohaib a Forman Keresztény Egyetemen diplomázott fizikából, de mesterszakot is szerzett a pandzsabi egyetemen. Szerette azt mondani, hogy előző életében „indító specialista” volt – azért jött Abbottabadba, hogy internet kávézót nyisson. Jól ment az üzlet. A honlapja büszkén hirdette, hogy az övé volt az első kávézó Abbottabadban, ahol friss eszpresszót főztek. Sohaib Athar csendes ember volt és csendes életet akart.

Aznap éjszaka nyitva voltak az ablakok a Jadoon Plazán álló lakásában. A nappali hőség lassan enyhült, és éjfélre illatos szél érkezett a város fölötti Shimala-dombságról. Megjött a tavasz a Hindukus előhegyeibe, és ahogy egyre melegebbek lettek a napok, az emberek a dolgukat estére tolták, amikor hűvösebb volt. Éjfél elmúlt, egy maréknyi üzlet még nyitva volt, és időnként eldübörgött egy-egy kamion Shohaib erkélyének két oldalán elnyúló poros bevásárlóközpont mellett. Abbottabad városa álomba merült.

Május 2-án, röviddel hajnali egy előtt Sohaib búgó hangot hallott; hangosodott, majd elhalkult, a széllel jött és azzal távozott. Végül megtudta állapítani, hogy egy helikopter hangja volt – vagy talán kettőé.

Sohaib kinézett az ablakon a visszhangzó dombok felé. Párás volt az éjszaka, és az utcai lámpák ragyogása miatt semmit sem látott. Újra jött a hang, aztán eltűnt, mintha valaki megnyomott volna egy kapcsolót.

Az erkélyről a laptopjához ment, és belépett a Twitter oldalára: „Helikopter lebeg Abbottabad felett éjjel egykor (ritka dolog).”

Sohaibnak fogalma sem volt arról, ami az erkélyétől 5 km-re keletre bontakozott ki. 00.58 volt, és egy Jaba Jar nevű helyen az Egyesült Államok Haditengerészete SEAL-jeinek egy csapata ugrott le helikopterekről Oszama bin Laden magas fallal körülvett házára.

Egy szigorúan titkos Stealth Hawk helikopternek leesett a teljesítménye és lezuhant, miután kirakott egy rohamelemet a főépület tetejére. Később a Pentagon szóvivője azt állította, hogy „kemény landolás” volt, de azok, akik szemtanúi voltak, és mások, akik monitorokon nézték, jobban tudták.

Ott függött a főépület felett, aztán leesett az égről. Átlátszatlan porfelhőbe burkolózva 14500 kilogramm szigorúan titkos amerikai technológia csapódott a földre és törte darabokra magát. Tizenöt gyötrelmes másodpercig tartott a hajtóműveknek és a rotoroknak leállni. Az örökkévalóságnak tűnő 15 másodperc alatt törött gépalkatrészek, híradó berendezések és repülőműszerek repkedtek minden irányba. Az áttétel szétverte magát és az egyik 13 méter hosszú kevlár rotorlapát 100 méterre repült, egy babföldön landolva.

Tiszta szerencse volt, hogy senki nem halt meg.

Amikor eloszlott a por, a másik gépen SEAL-ek és pilóták embereket láttak mozogni a roncsban. Hihetetlen módon az 5 fős hajózó személyzet életben maradt.

Öt kilométerrel távolabb Sohaib az erkélyén állt, fülelve.

Nem hallotta a helikopter lezuhanását – és nem valószínű, hogy felismerte volna a hangot, egy igazi helikopter haláltusája nem olyan, mint a filmekben. Az elveszett helikopter hajtóművei visítottak és a leszakadó rotorlapátok olyan hangot adtak, mint amikor egy botot húznak át a léckerítésen. Sohaib fülelt; újabb helikopter, ezúttal egy MH-47 Chinook repült a közelben és dübörgött kelet felé. Hallotta a Chinookot, de nem látta. Mint a támadásban használt többi helikopter, ez a gép is fények nélkül repült, és pontosan olyan színűre volt festve, mint a sötét éjszaka.

Sohaib a billentyűzetéhez ment és ismét írt a Twitter oldalán: „Tűnj el helikopter – mielőtt előveszem az óriás légycsapómat :).”

Négy perccel hajnali egy után hatalmas bumm rázta meg a várost – mennydörgés a felhőtlen égről. Messze a sötétségben a SEAL-ek

plasztik robbanóanyag tölteteket használtak, hogy berobbantsák a főkaput bin Laden fallal kerített házánál. Azok, akik hallották a robbanást, azt mondták, egy autóbombának hangzott.

Sohaib a barátai üzeneteit nézte átgördülni a laptopja képernyőjén: @m0chin írta: „Minden csendes a robbanás után, de egy 6 km-re lévő barát is hallotta... a helikopter elment...”

Aztán egy han3yy-től: „OMG: bombák robbannak Abbottabadban. Remélem, mindenki jól van :)”

Most már teljesen leállt a forgalom az utcán Sohaib ablaka alatt. Abbottabad egész városa mintha visszatartotta volna a lélegzetét. Két-három további robbanás volt, kisebb, elfojtottabb, de Sohaib úgy gondolta, ezek ugyanolyan halálosak lehettek. Talán ostoba volt, amikor azt hitte, ez egy biztonságos hely. Visszament a nappalijába, leült a laptopjához és megint írt:

„Vicces, Abbottabadba költözés a »biztonságban lenni« stratégia része volt.”

Sohaib Athar és Oszama bin Laden mindketten ugyanazért jöttek Abbottabadba... hogy kivonják magukat, és családjukat, a veszélyből.

Mindketten biztonságos helynek gondolták Abbottabadot.

Egyikük tévedett.

**A SEAL ÚTJA
ABBOTTABADIG**

ZÖLD ARCÚ EMBEREK

2006. június: Johnny Coffee és Drew Holland az egész tikkasztó napot egy gödörbe préselődve töltötték, ami alig volt egy méter széles és fél méter mély. Tetőtől talpig álcázva, hullott datolyalevelekkel és szeméttel takarva szinte láthatatlanok voltak. Előző éjszaka rakták ki őket helikopterrel, egy elsötétített bagdadi kerület peremén járőröztek, keresztül egy temetőn, át az omladozó falán, és be egy datolyapálma ligetbe. A fegyvereikkel kissé nyugatra nézve ásták be magukat, 300 méterre házak egy csoportjától Bagdad északnyugati csücskében. Tapasztalatlan szem számára nem volt hol elrejtőzni a pálmák alatt. Nem voltak bokrok, nem voltak cserjék, se tereptárgyak, melyek elég nagyoknak tűntek volna akár egy kutya elrejtéséhez, a fegyverekkel és rádiókészülékekkel felpakolt két emberről nem is beszélve. De bent voltak, készen álltak, és vártak.

Johnny és Drew „tűzpár” voltak, egy mesterlövész és egy megfigyelő a 20-as Egyesített Harci Köteléktől, az Egyesített Különleges Műveleti Parancsnokság, a JSOC egy vadász-gyilkos elemétől. A JSOC, kiejtve „dzsáj-szok”, olyan szervezet, ami felügyeli Amerika elsőrendű terrorelhárító operátorait, köztük a Hatos SEAL Csapatot és a Hadsereg Különleges Erők Delta Műveleti Különítményét (SFOD-D), vagyis a Delta Force-ot. A datolyaligetben rejtőző két ember a világ legkisebb és legelitebb különleges műveleti egységének volt a tagja: a Hatos SEAL Csapatnak.

Johnny Coffee volt a kijelölt lövész; 34 éves volt és több mint egy évtizede volt SEAL és mesterlövész. Ez volt a második iraki időszaka, és az ötödik harci kitelepülése. A megfigyelője és a főnöke ezen a bevetésen, Drew, fél évvel volt idősebb Johnnynál, de már élenjáró főaltiszt, és a Hatos SEAL Csapat mesterlövész sejtjének pékája (pa-

rancsnoka). A Tüskés Rája Nulla Kettő hívójelet használva tevékenykedtek.

Johnny és Drew sok rejtkehelyen voltak együtt sok országban, és tudták, hogy bízhattak mind az álcázásukban, mind egymásban. Az ő munkakörükben az ilyen rejtkehelyet „póklyuk”-nak hívták – és jó okkal. Röviddel napkelte után Johnnynak el kellett viselnie egy 15 centiméteres tevepók figyelmét, míg az ráérősen átkelt a karján, a vállán és a tarkóján. Még ha a szomszédok nem is törődtek vele, jó állás volt. Jól rejtve voltak, és ha rosszul alakulnának a dolgok, volt kemény fedezék közvetlenül mögöttük: egy vályogtéglá falszakasz és egy csatorna, ahol megvethették magukat, ha tűzharcra kerülne sor.

A fák alatt rejtőző mindkét férfi mestere volt a szakmájának. Éle-tükben több száz bevetésen és több tucat rejtkehelyen voltak. Ez a művelet fontos volt, talán a legfontosabb, amit valaha végrehajtottak, de percről-percre és óráról-órára eszükbe jutott, hogy ez a művelet ugyanolyan volt, mint az összes többi SLJ, amire eddig küldték őket. Az „LJ” a „kis meló” rövidítése, míg az „S” több dolgot is jelenthet.

Vártak és izzadtak. Az épület, amit figyeltek, egy al-Kaida konspirált lakás volt. A hírszerzés azt mondta nekik, hogy Muszab al-Zarkavi volt bent, Oszama bin Laden iraki hadműveleti parancsnoka. De a hírszerzés néha tévedett.

Előttük, ahol a datolyaliget véget ért, egy poros sportpálya volt és egy elnyúló szeméttelép sarka. Johnny az utolsó házra vitte a céltávcsövét, egy kétszintes épületre ott, ahol a földút északra kanyarodott. Egész nap nem jött ki vagy ment be senki. Nők, gyerekek és öregeberek járkáltak a háznál, de látogató egy sem. Ez elég ok volt, hogy tovább figyeljék.

Johnny és Drew jól választották ki az állásukat – ez röviddel dél után bizonyosodott be, amikor egy csoport gyerek jött be a ligetbe az anyjával, hogy lehullott leveleket gyűjtsenek az ebédjük megfőzéséhez. Tíz gyötrelmes percig totyogtak a gyerekek fel-alá a rejtkehelyük előtt fadarabokat és törött pálmaágakat gyűjtögetve. Végül anya és kölykei visszaballagtak a falujukba és a SEAL-ek fellélegeztek.

A délután úgy telt el, mint egy lassú, homályos és nem valami kellemes ábránd.

Johnny és Drew olyan régóta tevékenykedtek együtt, hogy azzal tréfálgasztak, tudtak olvasni egymás gondolataiban. Amikor a mester-

lövészek rejtekhelyen vannak, nem beszélnek egymással, még suttogva sem. Kézjeleket – egy egyszerű nyelvet, ami elegendő az ellenség távolságának, irányának, fegyverzetének és jelenlétének közlésére – használva értetik meg magukat. Amikor műveleten vannak, nincs szükség elvont ötletekről való beszélgetésre vagy üres fecsegés folytatására. A teljes figyelmüket és egész lényüket a célpontra fordítják. Ilyen koncentráció szükséges, ha 900 méteres fejlövést kell leadni.

Két órakor egy fehér Toyota teherautó állt meg a ház előtt, de néhány másodperc után elhajtott. Zarkavinak nem volt jele, és Johnny kezdett arra gondolni: *Talán egyáltalán nincs is HVI.* A „HVI” SEAL nyelven „nagy értékű személy”-t jelent. Johnny és Drew készen álltak egész éjszaka várni, aztán a következő éjszaka is, ha szükséges. Ha lesz megragadható lehetőség – élni fognak vele.

Kevéssel három óra után egy szemétszállító érkezett és kiborított egy nyúlós szeméttel teli búzló kukát. Elég közel landolt ahhoz, hogy Johnny megszámolhassa a loccsanásokat, amiket földet érve hallatott. Először a búz jött, aztán a legyek. A délután mintha kis bosszankodások és gyötrelmes csalódások végtelenségébe nyúlt volna.

16.00-kor, délután négy órakor, Drew elküldte az impulzus adón a „semmi jó” szöveget. Már több mint 12 órája figyelték a házat, és nem láttak senkit. Nem azonosíthatták azt az embert, aki után küldték őket. Drew kétszavas választ kapott az Egyesített Műveletirányító Központtól: „Várj. Kilép.”

Amikor teljes sötét lett, Johnny hőképes irányzékot irányított a házra. Hőfoltot látott vörösben és kékben a kéményből kijönni; vacsorát készítettek és időnként valaki elment a kapu és a fejmagasságú vályogfal mellett, ami az előkertet kerítette be. Akárki is lakott a házban, az nappal aludt.

Két éjszakával korábban a SEAL-ek elfogták Zarkavi egyik futárját, egy 19 éves jordániait, aki önként jelentkezett *sahid*nak – mártírnak. Amikor elfogták, a mártírjelölt meggondolta magát. Hamarosan a vérdíjról kérdezett, amit a koalíciós erők kínáltak olyan információért, ami elvezetett Zarkavi hollétéhez.

A dezertőrnek elmondták, hogyha a pénzt akarja, akkor valami értékeset kell nyújtania. Megtette. Elárulta a főnöke tartózkodási helyét és mobiltelefonszámát. Még be sem fejezte a beszédet, és Drew-t és Johnnyt már ki is rakták.

Tizenkét óráig nem történt semmi, és most, mint általában, minden egyszerre történt. Egy órával besötétedés után egy autó érkezett és két férfi szállt ki. Másik kettő gyalog érkezett és bementek. Két újabb platós kisteherautó érkezett, körülbelül egy tucat embert hozva a házba. Johnny AK-47-eseket és RPG indítócsöveket látott, és nehéz hátizsákokat, melyek talán robbanóanyagot tartalmaztak – vagy más, még veszélyesebb dolgokat.

Most legalább tizennégy fegyveres volt a házban... talán több. Mindkét SEAL-nek eszébe jutott, hogy talán csapdába csalták őket. Johnny és Drew a lehető legjobban lopkodva szivárogtak be; volt tervük, hogy megvédjék magukat, és másik tervük a harcérintkezés megszakítására, de mindketten tudták, hogy nagyon messze voltak a segítségtől, ha a dolgok *tényleg* eldurvulnak.

Drew frissítést küldött a gyorsított adóján: „14 MAM, kézfegyverek, Halásznyest Helyszín, HVI-ről semmi jó.” Tizennégy katonakorú férfi AK-kkal és RPG-kkel a célponton – és Muszab al-Zarkavinak továbbra sincs jele.

Drew ügyelt rá, hogy eltakarja a kijelző világítását, miközben a 20-as Harci Kötelék Egyesített Műveletirányító Központjától megérkezett a válasz: „Bekapcsolva.”

Drew a társa vállára ütött. A jobb keze két ujját a szeméi alá helyezte, a SEAL kézjelzés azt jelentette: „ellenséget látok”. Drew megérintette a fejhallgatóját, és Johnny bólintott – az emberük bekapcsolta a mobiltelefonját és beszélt.

22.10-kor Muszab al-Zarkavi végre telefonált, és a 20-as Harci Kötelék lehallgatta. Zarkavi szavait továbbították a világ túloldalára, összehasonlították a korábban elfogott kommunikációkkal, és elemezték a hangmintáját. A virginiai Langleyben szakemberek megerősítették a személyazonosságot és újabb szöveges üzenetet küldtek műholdon:

„Tüskés Rája Nulla Kettő, tűz engedélyezve.”

Az elmúlt másfél évben Zarkavi teherautós robbantókat toborzott, újságírókat és politikusokat öletett meg, és lefejezéseket vetetett videóra – mindezt azért, hogy rákényszerítse Irakot egy iszlám törvénykezéssel alapuló kormány felállítására. Most fegyveresek gyűlésén elnökölt. Senkinek sem volt semmi elképzelése arról, hogy Zarkavi mit tervezett éjszakára – emberrablást, robbantást, vagy talán mindkettőt.

Zarkavi az épületben volt, és a SEAL-eket felhatalmazták, hogy leküzdjék a célpontot. Megmaradt a tény, hogy Johnny és Drew számbeli kisebbségben voltak, de a láthatatlanságuknak voltak előnyei. A két SEAL-nél volt a meglepetés ereje, és velük volt a technológia. Drew hüvelykujja megnyomott egy kapcsolót a puskája agyához rögzített téglalap alakú dobozon. Az AN/PEQ-2 lézeres célmegjelölőből láthatatlan infravörös sugár áradt az épület második szintje felé.

Johnny begépelte az újabb üzenetet:

„Lézer megy.”

Megérkezett a válasz:

„Kaszás vette.”

Abu Muszab al-Zarkavi életéből alig 90 másodperc volt hátra.

Kilenc és fél kilométerrel a datolyaliget felett, láthatatlanul és hallhatatlanul, egy Predator drón, hívójelén Kaszás Három Nulla, bedőlt a sztratoszféra határán. Az érzékelői átgördültek az alatta lévő városon. Utcái lámpák, járművek fényszórói, házak fényei terültek egy gördülő takaróra, mint a csillagok mozaikja. A fények haladást és békét jelentettek, üzleteket és olyan helyeket, ahol családok éltek. A sötét helyeken szegénység, csalódottság és harag volt. A sötét helyek voltak azok, ahol a Zarkavihoz hasonlók gyűlöletet prédikáltak és gyilkosságot terveztek.

Bagdadtól 160 kilométerre, egy titkos légi bázis kifutópályája mellett parkoló légkondicionált furgonban két CIA pilóta ült a számítógép monitorokkal teli fal előtt. Néhány képernyőjük térképeket mutatott, mások repülési útvonalakat, némelyik híradókapcsolatok és műholdak státuszát tüntette fel, és néhányuk repülőgép műszerek digitális képét ábrázolta, amelyek egy 14 méter hosszú, turbólégcsavaros halálhozót irányítottak.

A pilóta hátrahúzott egy kis botkormányt és lassú 8-as alakú fordulóra állította a Predator drónt, miközben a másodpilóta élesítette a két AGM-114 Hellfire rakétát. Kamerák zoomoltak: a pilóták láthatták a Bagdad központján átkanyargó Eufrátesz-folyót; a város északi részén sötéten elterülő Szadvárost; és a Kanat al-Dzsais csatorna éles vonalát. A pásztázó kamerák infravörösre váltottak. Az objektívek áthúztak a Bilal al-Habasi utcán, ahol a földek kezdődtek. Aztán a szeméttelen, a játszótéren és a datolyapálmákon, mind zöld árnyalatokra átalakítva.

A datolyaliget szélén volt elbújva a Tüskés Rája Nulla Kettő. Drew és Johnny forró, hosszúkás foltként jelentek meg, a testhőmérsékletük elárulta őket.

Miközben a pilóták figyeltek, Drew lézersugara csillogott és a nyitott tereken át megvilágította a vályogfalú ház második szintjét ott, ahol az út a földekre kanyarodott. A Predator irányító furgonjában a pilóta megnyomott egy gombot. Két rakéta esett le a drón külső pilonjairól és hullott némán a sötétségbe. A rakétahajtóművek beindultak és a rakéták spirálozni kezdtek a célpontjuk felé.

A Hellfire-ök gyorsan transzsonikus, majd szuperszonikus sebességre gyorsultak, gyorsabban haladva, mint a rakétahajtóművek által keltett morajlás. A harci részek csalhatatlanul befogták a lézersugarat. A datolyaligetben Drew és Johnny a rakétahajtóművek beindulásának hangját várták, egy tompa puffanást a felhők fölött. Meghallották, majd 10 másodperccel később olyan hang jött, mintha valaki szőnyeget porolt volna.

Ez azt jelentette, hogy a rakéták úton voltak.

Még ha Muszab al-Zarkavi fel is nézett és látta jönni őket, akkor sem volt hova elfutnia. Johnny ügyelt rá, hogy a lézer befogja az épületet. Ha Zarkavi beugrott volna egy autóba, Johnny rávitte volna a lézert.

Vége volt.

Zarkavi nem mutatkozott, de ez nem számított. A rakéták megtalálták.

Túl gyorsan haladva ahhoz, hogy látni lehetett volna, az első Hellfire beszakította a ház tetejét és narancssárgás-fehéres fényvillanással felrobbant. Az első robbanástól mintha kitágultak volna a falak és megemelkedett volna a tető. A második rakéta az udvaron csapódott be az épület előtt, tölcsért vágva és elpusztítva az úton parkoló három járművet. De aztán újabb robbanás száguldott végig az épületen. A SEAL-ek ezt másodlagosnak hívták; a rakéták elműködtették az elrejtett robbanóanyagokat – a bombagyártó anyagokat, amiket Zarkavi a terrorhadjáratához tervezett használni. Ez az utolsó robbanás elsöpörte az épületet, felfordítva és kifordítva azt.

A robbanások visszhangot vertek a folyópartokon, és ahogy elhaláltak, betondarabok fütyülő hangja jött, repedt ajtók és tetőcserepek erezkedésének suhogása, bútordarabok puffanása, autóalkatrészek,

edények, lőszeres rakaszok és üvegszilánkok zörgése. És testrészek is földet értek.

Drew emlékei szerint a robbanás után az éjszaka lehetetlenül nyugodtnak és csendesnek tűnt. Öt percig még a tücskök sem hegedültek.

A két SEAL összeszedte a felszerelését, ellenőrizték a fegyvereiket és visszaosontak a szeméttelre, át az omladozó falon a kivonási pontjuk felé. A feladat befejeződött, és most csak annyi dolguk volt, hogy eltűnjenek.

Muszab al-Zarkavi, Oszama bin Laden személyesen kiválasztott iraki helyettese több ezer embert öletett meg, hogy megkísérelje visszavetni a világot a XVI. századba. Találónan ironikus, hogy a Hatos SEAL Csapat két operátora egy láthatatlan lézersugárral és egy repülő robottal végzett vele.

* * *

Az Egyesült Államok katonaságának hosszú, szeszélyes szerelmi viszonya van a különleges műveleti erőkkel. Az Egyesült Államok egész történelmében létrehozott különleges rendeltetésű egységeket, mesterlövész zászlóaljokat, rangereket és nyomkeresőket, ejtőernyősöket és különféle békaembereket és kommandósokat, hogy aztán a háború megnyerését követve feloszlassa őket.

Ahogy az '50-es és '60-as éveket átszötte a hidegháború, a Pentagon a szovjet csatlósállamokkal szembeni alacsony intenzitású konfliktusok sorozatával találta szembe magát, de továbbra is küszöbön állt egy globális háború a Varsói Szerződéssel. Bár helyesen látta, hogy bozótháborúkhöz nem szükséges normandiai stílusú inváziókat végrehajtani, a Pentagon nem engedhette meg magának, hogy feladatra teremtett különleges műveleti erőket hozzon létre butikháborúk megvívására. A Szovjetunió képviselte fenyegetés azt jelentette, hogy az Egyesült Államoknak nagy, állandó haderőt kellett fenntartania.

Mind a zöldsapkásokat, mind a SEAL-eket John F. Kennedy elnök hozatta létre 1962-ben. A Hadsereg különleges erőit eredetileg kiképzőkként képzelték el. Abban az esetben, ha a Szovjetunió lerohanta volna Nyugat-Európát, a zöldsapkásoknak hátra kellett volna maradniuk, hogy ellenállási mozgalmakat szervezzenek a megszállt országokban. Minden zöldsapkás A-csapatnak egy magot kellett formálnia,

amelyből gerillaerők hajthattak ki. Persze a fekete művészetek tanításához először a mesterüknek kell lenni, és a zöldsapkások nagyszerűen képzettek voltak. Egy zöldsapkás A-csapat minden tagja rendelkezett nyelvismerettel és egy műveleti szakbeosztással. Néhányan híradósok voltak, néhányan robbantási szakértők; néhányan a légi műveletek szakemberei voltak és néhányan könnyűbúvár kiképzést kaptak. Minden zöldsapkás ejtőernyős minősítésű volt, és képzett az információgyűjtésben, a fedett híradásban, a titkos műveletek során alkalmazott módszerekben és a hadműveleti tervezésben.

A Haditengerészet a II. világháborúban és Koreában szolgáló híres Víz Alatti Romboló Csapatokból hozta létre a saját különleges hadviselési programját. Ezt az új erőt SEAL Csapatoknak hívták – a „SEAL” azon elemek rövidítése, amelyekben tevékenységre lettek kiképezve – tenger, levegő és szárazföld.

A zöldsapkások műveleti eleme az A-csapat, ami nagyjából megfelel egy SEAL szakasznak, vagyis két tiszti és tizenkét legénységi állományú tagból áll. Az A-csapatok hajlamosak specializálódni: az egyik lehet rombolásra kiképzett, a másik a sarkvidéki hadviselés szakértője, megint másik nagy magasságú ejtőernyős műveletek végrehajtására felszerelt. A Hadsereg egy vázat hozott létre, amelyre felépülhettek a partizáncsoportok, hogy a szovjetek szárnyát és hátát zaklassák.

A SEAL Csapatokat más feladatot észben tartva hozták létre – az ellenség elleni közvetlen műveletekre. A SEAL-ek megőrzik a képességet, hogy különleges műveleti kiképzőkként szolgáljanak, és megvan a képességük helyi erők szervezésére, de az elsődleges feladatuk, a létük célja, ártani az ellenségnek. És ebben a feladatban ők a legjobbak a világon.

Egy dolog kijelenteni egy válogatott egység megalakítását. Egészen más életre kelteni egyet. Amikor Kennedy elnök engedélyezte a zöldsapkások és a SEAL Csapatok megalakítását, a Pentagonnak két kérdésre kellett választ adnia: Kit választasz ki? És hogyan képzéd ki őket?

A Hadsereg egyeztetette a mennyiséget és a minőséget. A Haditengerészet nekilátott Cadillac-eket gyártani. A SEAL Csapatok alig ötven fővel indultak a két parton. Az Egyes és Kettes SEAL Csapatok olyan szigorúan titkosak voltak, hogy a Víz Alatti Romboló Csapatokból

jelentkező önkénteseknek eleinte sem az egység nevét, sem a feladatát nem árulták el. Vakon kellett jelentkezniük.

Az első SEAL Csapatokba kiválasztott emberek kiképzések kavalkádján mentek át. A kezdettől el volt döntve, hogy minden SEAL operátor ki lesz képezve minden ismeretre. Nem lesznek specialista alegységek. Minden SEAL jártas lesz a különleges műveletek minden aspektusában. Mindenki ki lesz képezve ugrásra, merülésre, víz alatti rombolásra, kishajók navigálására és tevékenységre minden környezetben – dzsungelben, mocsárban és jégmezőn. A SEAL-ek a kezdettől olyan feladatokat vállaltak, amik meghaladták a Hadsereg képességeit – tengeri szabotázs és tengeralattjáróról indított felderítés. Mivel a kiképzésük annyira költséges, a SEAL-ek mindig is jelentősen kisebb alakulatot adtak. 1964-re több ezer zöldsapkás volt. 1965-ben a Haditengerészetnek száznál kevesebb SEAL-je volt.

Vietnamban a SEAL-ek ott bukkantak fel, ahol az ellenség nem tartotta lehetségesnek, és a létszámukat jóval meghaladó keménységgel csaptak le. A vietkongok „zöld arcú emberek”-nek hívták őket, és vérdíjat tűztek ki a fejükre.

Az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL (BUD/S) kiképzésre a kaliforniai Coronadóban lévő haditengerészeti kételtű bázison kerül sor. A festői Hotel del Coronadótól másfél kilométerre és a kaliforniai Silver Strand Állami Park suttogó homokdűnéi közé fészkelve Kalifornia állam egyik legcsodálatosabb helyén van oly sok szenvedés epicentruma. A BUD/S-t tartják az Egyesült Államok katonaságában a legkeményebb iskolának. A kiképzés olyan nehéz, hogy voltak osztályok, melyekből senki nem került avatásra – mindenki feladta. Különösen elbátortalanító a SEAL tanulóknak, amikor eszükbe jut, hogy a BUD/S nem a haditengerészeti különleges hadviselési operátorok válogatásának és kiképzésének vége – csak a kezdete.

Ezer önkéntesből, aki SEAL akar lenni, csak körülbelül kétszáz fog ténylegesen helyet kapni egy osztályban. Az első kiképzési nap előtt a békaember-jelöltek orvosi, pszichológiai és elméleti próbák alanyai. Azonnal kizárják az olyan jelentkezőket, akiknek erőszakos bűncselekménnyel, kábítószerrel kapcsolatos rendőrségi vagy fiatalkori priuszuk van, de a csödeljárás vagy rendkívül magas tartozás, és még a bűncselekmény gyanúja is elegendő a jelölt kizárásához. A BUD/S osztályba válogatott tanulóknak tökéletes hallással kell rendelkezniük

és szigorú látásbeli követelményeknek kell megfelelniük. Át kell menniük a Haditengerészet átfogó pilóta és bűvár orvosi vizsgálatain. Az újoncokat tapogatják, röntgenezik, CT-zik, agyturkászok kérdegetik, aztán megint megvizsgálják őket. Mindezekre nem azért kerül sor, hogy távol tartsák az embereket a SEAL kiképzéstől, hanem azért, hogy meggyőződjenek, a programba engedett tanulók kiváló képességűek és ezért nagy valószínűséggel sikerrel járhatnak.

A Haditengerészet dollármilliókat költ vizsgálatokra és pszichológiai profilokra, hogy azonosítsák, milyen embertípus tart ki legvalószínűbben a stressz alatt. De az igazság az, hogy nem tudni. Olimpikon sportolókat, NFL játékosokat, túlélési szakértőket és fitneszgurukat egyaránt jegyeznek a kiesettek között. És az avatottak között a Haditengerészet tudhat szörfösöket, ácsokat, számítógépbuzikat és iowai farmerfiúkat, akik előtte soha nem látták az óceánt. Senki nem mondhatja meg, hogy egy emberben megvan-e az, ami a SEAL-lé váláshoz kell. A vágyat nem lehet felmérni.

Hogy valakit kiválasszanak a SEAL kiképzésre, ahhoz már a Haditengerészetben kell lennie. Egy maroknyi tanuló érkezik egyenesen a Haditengerészet újonckiképző táborából, de a többség altiszt és tiszt, aki legalább egy év kiképzésen ment át. És persze mind önkéntesek.

A BUD/S osztály legfiatalabb tengerésze tizenhét és fél éves lehet, ritkán fordul ez elő, mivel azt feltételezi, hogy az anyja aláírásával engedélyezte neki a belépést a haderónembe. A SEAL osztály legidősebb tanulója harminchárom lehet, határozottan öreg. Az ilyen jelölt valószínűleg főaltiszt vagy sorhajóhadnagy lehet, akár nyolc-tíz év szolgálati idővel. Az idősebb tanulóktól elvárják, hogy az osztály vezetőiként jelentkezzenek – ha nem fizikailag, akkor morálisan. Ez a dupla teher még nehezebbé teszi az öreg rókának, hogy új trükköket tanuljon. Lehetséges engedélyt kapni a kiképzés megpróbálására harmincnégy évesen is, de az ilyen papír annyit ér, mint a konföderációs pénz.

A BUD/S hat hónap hosszú megpróbáltatás, amit a Haditengerészet naivan „fizikailag és mentálisan megerőltető”-nek fogalmaz meg. Ez talán minden idők egyik legnagyobb enyhe kifejezése. Miután bekerültek az osztályba, a tanulók megkezdik a 2 hetes „előkészítő” rezsimjét. Az újoncok hosszú napok és éjszakák alatt sajátítják el a tudnivalókat. Ha valami mód menetelés, cipő- és rézfényesítés nélkül

kerültek avatásra az újonckiképző táborban, akkor most bemutatják nekik a fogásokat. A tengerpartra néző szobáikat megszemlélik, homokkal telinek találják, felforgatják és újra megszemlélik. Megismertetik őket a „BUD/S PT” nevű rendkívüli csuklógyakorlat programmal. Ezeket az izomgyötrő gyakorlatokat kineziológusok tervezték meg, hogy az emberi test szó szerint minden izmát megfeszítsék és nyújtsák. A tanulók a következő hat hónapban minden nap végrehajtják ezt a 90 perces gyakorlatsorozatot.

Futnak, futnak és futnak. A tanulókat egyre hosszabb „kondicionáló futás”-okra vezetik. Ez legalább az, amit a neve sugall. A század méretű csoportokba fogott osztályokat a tengerparti futásokon SEAL instruktorok vezetik, akik még csak meg sem izzadnak. Ahogy a gyengébb futók a falka végére maradnak, a leggyorsabbak foglalják el az első sorokat az instruktor mögött. Aki a falka végére szorul, az ötven másik ember trappolása között botladozik, ötven másik ember porát lélegezve be.

A tanulóknak nem csak a falka élén lévő SEAL-ek miatt kell aggódniuk. A bevezetés alatt futók nem hagyják el a tábort anélkül, hogy ne követné őket szorosán fél tucat instruktor. Az elkalandozó bambikat elcsípő farkasokhoz hasonlóan csapnak le az instruktorok a hátul kullogókra. A lassabb tanulókat fekvőtámaszokkal, felülésekkel és terpeszugrásokkal serkentik keményebb futásra, miközben az osztálytársaik még messzebbre trappolnak a horizont felé. Az instruktorok hamar elérik a céljukat – az osztály leglassabb 20%-ának leszakítását.

Ezeket az embereket külön csoportba gyűjtik, amit úgy hívnak: Melák raj. A Melák raj neve onnan ered, hogy a futáson a leglassabb emberek általában a legnagyobbak. A Melák raj tagjai gyakran 180 centiméternél magasabbak. Azoknak a tanulóknak, akik futballisták vagy testépítők voltak, jelentős százaléka a Melák raj tagjaként köt ki.

Ott instruktorok gyengéd fogadtatásában részesülnek, akik komolyan kérlelik őket, hogy fussanak gyorsabban. És gyorsan. Az instruktor utasításának nehéz eleget tenni, mert a Melák raj tagjai gyakran kapnak lehetőséget a pihenésre – fekvőtámaszban, a hátukon átcsapó kaliforniai hullámok nagylelkű segítségével. Ráadásul a Melák raj tagjai mindig élvezhetik a cukros sütit – ami azt jelenti, hogy addig hempergöznek a parton, amíg a bőrük minden négyzetcentiméterje és

minden testnyílásuk tele nem lesz homokkal. Így megerősödve folytathatják a futást.

A leglassabb tanulókat minden nap ilyen módon zaklatják. Az instruktorok folyamatosan mondogatják az osztálynak, hogy „megéri győztesnek lenni”, és „az egyetlen könnyű nap tegnap volt”. Nem számít, milyen durva kiképzéssel szembesül, a tanuló mindig mondhatja magában: „Legalább nem a Melák rajban vagyok.” Szinte minden újonc legalább egyszer melákként végzi. Ez olyan tapasztalat, amit senki nem akar megismételni. De néhány tanulónak a Melák raj mindennapos gyakorlat.

Két hét után bizonyos misztikum kezd formálódni a túlélők körül. A többi tanuló figyel, ahogy Melák raj srácait gyötrik reggel, délben és este. Gyakran közülük kerül ki az osztály néhány legelszántabb embere. A Melák raj tagjaiban megvan az, ami ahhoz kell, hogy SEAL-ek legyenek, minden tekintetben – azt leszámítva, hogy nem futnak gazellaként, nem úsznak delfinként, és nem küzdik le az akadálypályát csimpánzként. A Melák raj néhány tagja a SEAL Csapatok legerősebb és legjobb operátora lesz. De legtöbbször a falkától leszakadva, egyedül és megsemmisülve csak feladják.

„Tényleg nagyon akarnod kell – mondta egy Melák raj veterán. – Az instruktorok minden nap megfizettetnek érte.”

A parti futások élén célba érni pár korty hideg vizet jelent a kútból, vagy talán néhány percet, amikor nincsenek instruktorok a nyakadon. Ahogy a Melák raj tagjai bevándorognak a táborba, nem tart sokáig, hogy a tanulók rájöjjenek, megéri győztesnek lenni. Ezt a mantrát beléjük verik a következő hónapokban. Egy másik SEAL szállóige: „A győztes sosem adja fel, és aki feladja, sosem lesz győztes.”

Az újoncok lassan átállnak „csapat időre” – ez 18 órás napokat, és gyakran 20 vagy több órás munkanapokat jelent. Az alvás értékes árucikk, amire csak akkor kerül sor, ha a szoba tiszta, a padló tükörfényes az egyenruha és felszerelés pedig rendezett. A csapatmunkát azzal az egyszerű technikával tanítják, hogy a szobatársaknak osztozniuk kell az egyéni hibák sorsában. Ha egy ember szekrénye nincs rendbe rakva, az összesen felforgatják. Ha az egyik ember egyenruhája nem kielégítő, a szobatársai csatlakoznak hozzá a strandolásban, ami azt jelenti, hogy átsprintelnek a körletek mögötti homokdűnéken, élveznek egy üdítő megmártózást a Csendes-óceánban, majd visszatérnek a

szemlélő vonalhoz, ahol egy másik instruktor valószínűleg hibásnak találja a csepegő, homokos egyenruhát. Egyedül senki nem megy át a BUD/S-on. A SEAL Csapatok nem magányos farkasokat keresnek. Az instruktorok gondosan figyelik, hogy mindenki kiveszi-e a részét és a csapat tagjaként tevékenykedik-e.

A filmekben a kiképző instruktorokat dülledő szemű és dühkezelési problémás emberekként jelenítik meg. Egy SEAL instruktornak nem szükséges ordítania. Ha másodszor kell parancsot adnia, akkor hamar pokoli fizetség lesz érte.

A BUD/S első fázisa elsősorban a fizikai kondicionálásra fókuszál. Gyakran mondják, hogy a BUD/S megtör, aztán felépít. Ez gyötrelmes folyamat. Minden nap 05.00-kor indul 90 perc csuklógyakorlattal. Ezeket a gyakorlatokat együtt, egyszerre, osztályként hajtják végre. Minden ismétlést hangosan számol az instruktor, és az osztály visszahangozza. A tanulót, aki nem mutat kellő szintű lelkesedést vagy csapatszellemet, felkéri strandolásra, homokban hempergőzésre, és a gyakorlat vizes egyenruhában való folytatására.

A reggeli torna után az osztály alakzatba áll és másfél kilométert fut a bázis étkezdéjéig. A BUD/S tanulók nem sétálnak, mindenhova *futnak*, ahova mennek. A tanulók csak egy órát kapnak arra, hogy szalonképes egyenruhát húzzanak, megtegyék a távolságot az étkezdéig, befalják az ételüket, visszafussanak a gyakorlótérre, felszerelkezzenek, és osztályként pontosan jelentkezzenek a következő tervezett eseményre. A haditengerészeti kételtű bázis utcáira gyakran loccsan étel, amit a tanulók inkább „béreltek”, mint megvettek.

Minden nap mért távolságokat futnak, leküzdik az akadálypályát, gumicsónakkal eveznek és „evolúciók”-nak hívott szintidős számokat úsznak. A tanulók minden futást gyakorlónadrágban és harci bakancsban hajtanak végre. A kilométerek harci bakancsban való letrappolása gyakran vezet lábszár vagy boka fáradásos töréséhez. A hosszútávúszások a hideg Csendes-óceánban hipotermiát vagy akár tüdőgyulladást hozhatnak. A BUD/S tanuló egy délután lefolyása alatt hőgutából fagyásba kerülhet. És az orvosi ellátás nem különösebben kellemes. Ha a tanuló nem halott vagy nem mutat nyílt törést, a gyengélkedőben a dokik állandóan egy aszpirint és egy szép hosszú futást írnak fel.

A fizikai evolúciók végrehajtásakor a tanulótól elvárják a javulást. A tanulók hetente egyszer 9,6 km-es távot futnak az óra ellen. Végrehaj-

tanak továbbá egy 3,2 km-es úszást, és egy kört az akadálypályán. Ha a tanuló ideje magasabb, mint a korábbi próbánál, némi extra figyelemre számíthat. Az első vétek általában egy kirándulást érdemel a hullámverésben, hempergőzést a homokban, és lehetőséget az ismételt futásra. Elég kemény 9,6 km-t futni a parton; sokkal keményebb vizes nadrágban, ami tele van homokkal. És a Melák raj várja azokat, akik képtelenek „haladni a programmal” és gyorsabb időket hozni.

A kiképzés első fázisa alatt a tanulóknak elméleti foglalkozásokat tartanak, többek között híradásról, elsősegélyről, életmentésről és a Haditengerészeti Különleges Hadviselés történelméről. Azokat a tanulókat, akik a foglalkozáson elalszanak, tengervízzel teli szemeteszkával ébresztik fel. Az osztály tagjai hamar megtanulják, hogy a tantermi időt ne keverjék össze a pihenőidővel – az elméleti munka a második és harmadik fázisban még hatványozottabb lesz, és sok SEAL-jelölt találja elküldve magát gyenge elméleti teljesítmény miatt.

Mivel olyan nehéz a BUD/S-ban maradni, az instruktorok nagyon, de nagyon megkönnyítik a kiszállást. A tanuló kiszállhat, amikor csak akar, napi 24 órában, heti 7 napon. Az udvaron, az instruktorok irodája előtt van egy harang. A kiszálláshoz a tanulónak csak meg kell kondítania háromszor. Nem kell indokolnia, nem fogják nyomtatvány kitöltésére kérni. Senki nem próbálja meg lebeszélni. Semmilyen hátrányos megjegyzés nem kerül a szolgálati lapjára; aznap délután távozhat Coronado Islandról, és elfoglalhatja a korábbi beosztását a Haditengerészetnél. A programról kibukó tanulók a harang alatti egyre hosszabbodó sorba helyezik a sisakjukat. A sisakok azt jelzik, hogy az instruktorok nyerték a harcot.

Minden reggel két-három sisakkal több van a harang alatt. Némelyik reggel egy tucát. Az első fázis negyedik hete után, és hat héttel azután, hogy a tanulók Coronadóba érkeztek, a kiképzés a tetőfokára ér egy 6 napos megpróbáltatással, amit úgy hívnak, a „Pokol Hét”. A Discovery Channelt megelőző korban a SEAL tanulók úgy értek ebbe a fekete lyukba, hogy fogalmuk sem volt róla, mit tartogat, vagy mi kell nekik a túléléshez. Ma bármelyik amerikai megnézheti a televízióban a Pokol Hetet kellemes, egy órás részekben.

De átélni a Pokol Hetet, az egészen más.

Az első fázis alatt a tanulók magasság szerint sorakoznak, a legmagasabbtól a legalacsonyabbig. Ez alapján csónaklegénységbe osztják

őket. Az embercsoportoknak kijelölnek egy IBS-t, egy kis felfújható csónakot. Felfújható, de 3 méteres, szóval nem kicsi. És csaknem 90 kilogrammot nyom, üresen.

A tanulók a következő hat hétben a csónakjukkal élnek, lélegeznek, esznek és alszanak. Ez egy olyan tárgy lesz, amit egyenlő mértékben szeretnek és gyűlölnék. A Pokol Hét alatt a tanulók mindenhova magukkal viszik az IBS-t, a fejükön egyensúlyozzák, úgy futnak vele. Elviszik az étkezdeig és vissza. Ezt vontatva úsznak. Átvonszolják az akadálypályán. Őrt állítanak mellé, amikor a mosdót használják. Időnként még arra is használják, amire szánták, és eleveznek vele a kaliforniai Coronadótól a mexikói Tijuánáig, és vissza. Az IBS-t beviszik a legnagyobb hullámba, amit az instruktorok találni tudnak, és a „Szikla hordút” nevű legendás evolúcióban a tanulók kieveznek a hullámverésbe, megfordulnak, és szándékosan a Hotel del Coronado előtti hullámtörő 3 méteres gránittömbjein landolnak a csónakjukkal.

A Szikla hordút alatt nem szokatlan a kéz- vagy lábtörés a tanulóknál, vagy csak egyszerűen kiszállnak – mert rohadtul ijesztő.

A Pokol Hét a „Kitörés”-nek hívott szimulált tűzharccal kezdődik. Géppuskákkal tüzelnek a tanulók feje felett, és tűzoltócsővel permetezik őket, miközben tűzérési szimulátorokat, hang-fény és füstgránátokat dobnak a soraikba. Az instruktorok ellentmondó parancsokat kiáltanak megafonokon. A Kitörés célja a megijesztés és megzavarás – és ez sikerül.

Az instruktorok közlik a döbrent tanulókkal, hogy az egész hét ilyen lesz – és a legrosszabb csak ezután jön. Nem szokatlan, hogy 10-15 tanuló kiszáll az első órában.

Azokat, akik túlélnek a Kitörést, új csónaklegénységekbe osztják. Az ejtőernyős világítórakétáktól megvakult, géppuskatűztől és 100 grammos TNT tömbök robbanásától megsüketült osztály tisztjeit és altisztjeit utasítják, hogy sorakoztassák az embereiket és számolják meg a hiányzókat. Ez olyan közeli a valós harchoz, amennyire csak az instruktoroknak sikerül.

A Pokol Hét csak most kezdődött.

A 6 napos megpróbáltatás alatt a tanulóknak nem engedélyeznek 4 óra alvásnál többet. Az evolúciók napi 24 órában zajlanak és az instruktorok három váltása vezeti őket, akik nappal és éjszaka váltogatják egymást.

Minden evolúció, melyen a tanulók részt vesznek, verseny a többi csónaklegénység ellen. Valahányszor kiszáll valaki, a többieknek a csónaklegénységéből cipelni kell a távozott ember részét. Az csónak, amely elveszít egy embert, 16%-ot veszít az izmából. Ha két ember kiszáll, a csónak elveszíti ereje 30%-át. A Pokol Hét a csapatmunka leckéje lesz.

Az osztály tisztjeitől és altisztjeitől elvárják, hogy vezessenek – az élről. Az instruktorok felhívják a figyelmét azoknak a tiszteknek, akiktől vezetést akarnak. A BUD/S az egyetlen iskola az Egyesült Államok katonaságában, ahol a tisztok és legénységi állományúak együtt vesznek részt kiképzésen. A tanfolyam és a tananyag pontosan ugyanolyan a legénységi állománynak, mint a tiszteknek. A BUD/S-ban kijelölnek egy tisztet a kiképzés minden szakaszának felügyelésére, de a legfontosabb utasítást a legénységi állomány adja. A SEAL-eknél megeshet, hogy a legénységi állomány választja ki a tisztet, akik végül vezetni fogják őket. A BUD/S-ban nem csak a gyenge tisztok hullnak ki a kiképzésről. A dölyfös és a meggondolatlan is lehetetlennek fogja találni az eljutást az avatásig.

Mint mindig, megéri győztesnek lenni. A versenyek, hosszútáv evezések és problémamegoldó gyakorlatok sorozatában az utolsóként végző csónaklegénységek megjárják, és újra végre kell hajtaniuk az evolúciót. Az első helyen végzőknek talán megengednek egy extra pohár kávé a kajájuk mellé, vagy lehetőséget kapnak, hogy 10 percet szundítsanak, míg a többi legénység próbálja utolérni őket.

A Pokol Hét alatt a tanulók naponta négyszer esznek – reggeli, ebéd, vacsora és egy éjféle étkezés. Persze ez azt jelenti, hogy meg kell tenniük az utat az étkezéig és vissza – ami azt jelenti, hogy a napi túrájuk most 12 km a 9 km helyett. És a 90 kilogrammos gumicsónakjukat cipelik a fejükön mindenhova, ahova mennek.

Állandó lélektani hadviselési játék játszódik az instruktorok és a tanulók között. Az instruktorok gyakran egy pohár forró kávé és egy fánkot kínálnak annak, aki elsőként kiszáll. Olyan tanulóknak, akik öt napja ébren vannak és az imént órákat töltöttek a Csendes-óceánon hanykolódva, egy pohár forró kávé elsöprő csábítást jelent. Amikor valaki ingadozik, mindig akad egy instruktor, aki emlékezteti, hogy tökéletesen rendben van egészségügyi okokból kiszállni. „Ez örültség – mondta a mézes-mázos hangú instruktor a Melák raj egyik tagjának.

– Nincs értelme kitenne magad ennek. Nincs mit bizonyítania. Visszavisszük a körletekhez, lesz forró zuhany és holnap reggel elintézzük a papírmunkát. Soha senki nem fogja megtudni.”

Mire a Pokol Hét véget ér, az osztály akár 90%-ával lecsökkenhet.

A Pokol Hét egy durranással kezdődik és nyögdecseléssel ér véget. Valamikor szombat reggel, hat nappal a kezdés után, az instruktorok halkán közlik a tanulókkal, hogy rögzítsék a csónakokat, és térjenek vissza a körletekbe. Egyetlen SEAL sem fogja soha elfelejteni azt a pillanatot, amikor a csónaklegénységével közölték, hogy a Pokol Hétnek vége. A túlélők úgy néznek ki, mint a hajótöröttek. Az egyenruhájuk szakadt, a lábuk pedig olyan hólyagos és fekélyes, hogy követni lehet az osztályt a tagjai által hátrahagyott véres lábnyomok alapján. Szombat reggelre néhányan segítség nélkül járnak sem tudnak. Néhányuknak lufira dagadt a keze és a lába, míg mások felismerhetetlenre égtek a napon, és az arcukon hámlik a bőr.

De egy valami közös mindegyikükben – nem adták fel, és nem fogják feladni.

A Pokol Hét után először engednek a tanulóknak zöldesbarna pólót hordani az álcamintás gyakorlójuk alatt. Ez az egyetlen elismerés, amit az instruktoroktól kapnak, de alapvető változást jelent a tanárok és tanuló közötti kapcsolatban. Ettől a naptól a tanulókkal úgy bának, mint akik érdemesek a tanulásra.

A BUD/S második fázisában a tanulók megtanulják a harci úszás tudományát. Először az alapvető nyílt rendszerű könnyűbúvár készülékekkel ismerkednek meg, majd az oxigénes újralégző és a gázkeverékes légzőkészülék egzotikusabb világával. Megtanítják őket hosszú távokat úszni a víz alatt, pontosan navigálva pontról-pontra. A tanulók naponta kétszer-háromszor merülnek, és a merülések közben folytatják a fizikai evolúciókat, a szintidős futásokat, az akadálypályát és persze a további úszásokat.

Az elmélet is nehezedik. A tanulók nem csak búvár fizikát és a búvárfelszereléseik mechanikai és elektronikai jellemzőit tanulják meg, hanem a tengeralattjáró búvónyílásának kezelését és az olyan búvárbetegségek fiziológiáját, mint a gázembólia, a nitrogénnarkózis és a keszonbetegség. Megtanulják a hiperbárikus gyógyítás alapelveit és a búvár mentőkamra kezelését. Azok a tanulók, akiknek nem megy az

elmélet, ugyanolyan gyorsan kint találják magukat, mint azok, akiknek a futás nem megy.

A kiképzés harmadik fázisa a szárazföldi hadviselés. Céllövészet oktatással kezdődik és megismerkednek a tiszteletre méltó M-16-os gépkarabéllyal. A tanulók megtanulják szétszedni és összerakni az Egyesült Államok arzenáljában megtalálható összes fegyvert, köztük pisztolyokat, géppuskákat, géppisztolyokat, gépkarabélyokat, mesterlövészpuskákat, valamint páncéltörő fegyvereket és gránátvetőket. Stopperek kattannak, ahogy a tanulók bekötött szemmel szétszedik és összerakják ezeket a fegyvereket időre. Az újoncok megtanulják az Egyesült Államok ellenségei által elsődlegesen használt fegyverek kezelését is, köztük az AK-47-esét, és annak RPK, AKM és AK-74-es változataiét.

A harmadik fázis utolsó hat hetét egy San Clemente nevű szigeten töltik, ami a Haditengerészet tulajdona a Csendes-óceánon. A tanulók itt felgyorsított foglalkozásokon vesznek részt szárazföldi tájékozódásban, kisalegység harcászaton, híradásban, harci céllövészetben, haladó elsősegélyben és rombolásban.

Megtanulják a hidrográfiai felderítés művészetét, továbbá azt, hogy hogyan surranjanak partra éjszaka felderíteni egy célpontot, hogyan használják az infravörös kamerákat és hogyan rajzoljanak térképeket. A kiképzés a szigeten egy 7 napos „háború”-val éri el a csúcspontját, ahol a tanulók felderítik a sziget egy szelvényét, víz alatti akadályokat találnak meg és robbantanak fel, és romboló rajtaütéseket hajtanak végre.

Ezeket a gyakorlatokat éles lőszerrel és igazi robbanóanyagokkal hajtják végre. Hibának és tévedésnek nincs helye. Vannak SEAL-ek, akik azt mondják, az utolsó hat hét a San Clemente-szigeten keményebb volt, mint a Pokol Hét. Talán így van. Biztosan nagyobb a feszültség az osztály tisztjeinek, akiknek meg kell tervezni a támadásokat és romboló rajtaütéseket, és eligazítást kell tartaniuk ezekről az instruktorok vigyázó tekintete előtt – akik mind harci veteránok, akik ezeket a műveleteket a valóságban csinálták.

Huszonhat héttel a BUD/S kezdete után a tanulók ismét a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Kiképző Csoport aszfaltozott udvarán állva találják magukat. A BUD/S avatási ceremóniája visszafogott. A zöldsapkások minősítő tanfolyamával ellentétben, ahol a végzős

tanulók megkapják álmaik fejfedőjét, a BUD/S tengerészei még nem tekinthetők SEAL-eknek. További másfél év haladó kiképzés áll előttük, közte katonai szabadeső ejtőernyőzés és különféle tanfolyamok a terrorelhárító műveletektől a vegyi-, biológiai- és nukleáris fegyverek alapismeretéig.

Azt mondják, a SEAL kiképzés nem annyira az akaratok csatája, mint küzdelem saját magaddal. Semmilyen mennyiségű fizikai kondicionálás nem elég a tanuló felkészítéséhez, hogy megfeleljen a kihívásnak. A tanulóknak a szenvedéssel kell megküzdeniük. A teszt mindig önmaguk ellen megy.

De amilyen nehéz átmenni a BUD/S-on, annyival keményebb az élet a műveleti SEAL Csapatokban. Ami Coronadóban történik, az gyakorlás. A SEAL művelet a való világban harc. A BUD/S-nak nehéznek kell lennie. Fontos, hogy azok az emberek, akik a Csapatokhoz kerülnek, olyan egyének legyenek, akikre lehet számítani, akik gondolkodnak, akik alkalmazkodnak, és akik soha nem adják fel.

* * *

A SEAL-ek a katonai hierarchia csúcsán tevékenykednek. A Csapatokban a tiszteket gyakran keresztnéven szólítják, és a köpött fényest minimumra fogják. Minden SEAL, aki bevetésre indul, kiérdemelte a jogot, hogy ott legyen. És minden SEAL tudja, hogy a tervezésben vagy a végrehajtásban egyetlen hiba, egyetlen botlás a saját vagy egy testvér életébe kerül.

Ez a világ olyan messze van az átlagos civil munkahelytől, hogy szinte felfoghatatlan. Képzeld el a szokásokat a saját irodádban vagy üzletedben. Gondolj egy nehéz, alkalmatlan vagy haragtartó munkatársra. Most képzeld el, hogy egy örvénylő tűzharcban vagy Mazar-i-Sharif egy távoli zugában. Amikor az irodai ellenséged elesik, te gondolkodás és tétovázás nélkül mozdulsz. Kitörsz a fedezékből, kiteszed magad az ellenség tüzének, és ezt az embert biztonságba húzod. A teljes elkötelezettségnél kevesebb, egyáltalán bármilyen tétovázás, bármilyen vonakodás, bármilyen félelem vagy visszabeszélés azonnal és örökre kizár a Csapatokból.

Civileknek szinte lehetetlen megérteni, hogy ezek az emberek mennyire törődnek egymással és mennyire bíznak egymásban. Egy átlagos

SEAL operátor életét a karrierje során tucatnyiszor mentik meg különböző csapattársak, akik kihúzzák az égő roncsból, hatótávolságon kívülre rúgják a sistergő kézigránátot, tovább tüzelnek, míg őt földhöz szegezték, vagy félig megfulladva behúzzák a tengeralattjáróba. A Csapatokban ezeket nem tekintik hőstetteknek – távol állnak azoktól –, ezek a mindennapos munkában elvárt tettek.

Maguk a SEAL-ek azt mondják: „Nem való mindenkinek.”

A csapattagok kerülnek a nyilvánosságot. A szóvivők kivételével, akiket kifejezetten felhatalmazott a védelmi miniszter, aktív szolgálatot ellátó SEAL-nek soha nem engedélyeznek interjút. Noha a Haditengerészet lehetővé tette a SEAL kiképzés néhány részletének lefilmezését, vonakodva tette. A cél az volt, hogy több civilt vegyenek rá a jelentkezésre. Ha a döntés a Csapatokon múltott volna, egyáltalán semmi nem lett volna felfedve. Van még néhány öreg békaember, aki emlékszik azokra az időkre, amikor a Haditengerészet még a SEAL Csapatok létezését is tagadta. Az ő véleményük az volt, hogy ha egy fiatal ember SEAL akar lenni, akkor az első teszt annak kitalálása, hogyan jut be.

A titokzatosság, amely alatt a SEAL-ek élnek, kétélű fegyver. A pozitív oldalán hozzájárul a hihetetlen csapatszellemhez. A légmentes műveleti biztonság szintén elzárja a Csapattagokat attól, amit ők „rendes világ”-nak hívnak. Ezek az emberek együtt vannak kiképzésen, együtt vannak műveleten és együtt települnek ki. A szabadidejükben maratonokat futnak, ejtőernyőznek, hegyet másznak, szörfölnek, búvárkodnak, kajakoznak és krosszmotoroznak a barátaikkal, akik szinte mindig SEAL-ek. Jóllehet, a világ a műveleti területük, de a magánéletük elférne a tenyeredben.

Ha gyanútlanul találkozol egy SEAL-lel, úgy fogod találni, hogy magabiztos, megnyerő és talán még nagy dumás is. Bár társágkedvelőnek tűnhet, furcsa mód lehetetlennek fogod találni, hogy jól megismerd. A SEAL-ek óvatosak az idegenekkel, és hosszú, nagyon hosszú ideig tart egy civilnek, férfinak vagy nőnek elnyerni a bizalmukat. A SEAL operátorok a lopakodástól és a technikai újítástól függenek.

A SEAL-ek megőrzik a titkaikat és így tesznek már több mint 50 éve. Nem csak az eskü köti őket egymáshoz, hanem a testvériségük iránti kötelesség is.

EGY LÁTHATATLAN BIRODALOM

Az Egyesített Különleges Műveleti Parancsnokság születése

Az amerikai hadtörténet első összhaderőnemi különleges műveletét 1970 novemberében hajtották végre. A vietnami háború csúcspontján az amerikai felderítés egy hadifogolytábort azonosított Hanoitól 32 km-re északra. A szigorúan titkos „Buffalo Hunter” drónok és SR-71 Blackbirdök felderítő repülései megerősítették, hogy az észak-vietnami Son Tay falun kívüli, fallal kerített táborban amerikai hadifoglyokat őriztek. A nagy hanoi börtönöket, a Ly Namot és a hírhedt Hanoi Hiltont megtalálták, de túl erősen védettnek ítélték egy rajtaütéshez. Több évtizeddel azelőtt, hogy Szaddam Huszein híressé tette az „emberi pajzs”-ot, az észak-vietnamiak több tucat amerikai hadifoglyot helyeztek el a legnagyobb erőművekben, megakadályozva a lebombázásukat. A hanoi börtönöket vadászrepülő bázisok, földlevegő rakéták és radarvezérlésű légvédelmi rakéták gyűrűje vette körül. De Son Tay-jal más volt helyzet. Elszigetelt volt, nem voltak komoly légvédelmi egységek körülötte, és megérett a leszakításra.

Gyorsan megterveztek egy műveletet, hogy lecsapnak a táborra, semlegesítik az őrséget, kiszabadítják a foglyokat és biztonságba repítik őket.

A mentés parancsnoki beosztásába a Különleges Erők nyers, szivart rágcsáló ezredesét helyezték, Arthur D. „Bull” Simons-t. Simons ízig-vérig katona volt, és ragaszkodott hozzá, hogy a rohamlépcsője zöldsapkásokból álljon. Megkapta, amit akart, és egyből elkezdődött a kiképzés.

Barbara kódnéven felépítették a tábor méretarányos másolatát a floridai Offutt Légierő Bázison. Szigorú titoktartás mellett dolgozva Simons kiképezte embereit és örületbe hajtotta a tervezőit, mivel azt akarta, hogy azok több tucat eshetőséget biztosítsanak. November

elején a csoportot légi úton elszállították egy thaiföldi CIA bázisra, és várták az indulást.

November 21-én hozzávetőleg 01.00-kor a Légierő négy HH-53 „Jolly Green Giant” helikoptere a Son Tay börtönhöz szállította a rohamlépcsőt.

Az észak-vietnamiaknak fogalmuk sem volt arról, hogy mi támadta meg őket.

A cél fölé érő első helikopter, hívójelén Alma 3, az erdőszél fölé szökellt és tüzet nyitott a hatcsövű Vulcan gépágyúk kvartettjével. A csendes éjszakából nyomjelző áradat robbant. Magasan a börtön felett egy C-130E Combat Talon szórt ki egy sorozat „éjszakai nap” magnézium világítórakétát, melyek nappali fényt bocsátottak a környező vidékre. A második Jolly Green, hívójelén Alma 2, szintén tűz alá vette az épületeket, halálos, koncentrált tüzerevel szórva meg azokat. A két gép 15 másodperc alatt több mint 5000 darab töltényt használt fel, melyek levágták az őrtornyokat és megszórták az őrség parancsnokságát, gyújtóssá aprítva az épület részeit. Az őrség futott az életéért vagy vakon lövöldözött egymásra. A rohamozók szinte teljes meglepetés értek el.

De aztán kezdtek rosszul alakulni a dolgok.

A mentők első csoportját szállító helikopter, hívójelén Kék Fiú 1, egyenesen nekirepült két 30 méteres fenyőfának. Ezek a fák szerepeltek az amerikaiak térképein, de a fotófelderítő fiúk 6 méter magasnak becsülték őket. Csaknem 25 méterrel voltak magasabbak.

A túlélők azt mondták, amikor a Kék Fiú 1 a földhöz csapódott, az olyan volt, mintha tornádó söpört volna át egy lakókocsi parkon. A helikopter óriási rotorlapátjai átvágtak három fatörzset, kérget és ágakat verve egy heves ciklonba. A helikopter leesett és földbe csapódott, nem messze a börtön falától. A becsapódástól három darabra tört a gép. Csodás módon nem gyulladt ki, és csak egy ember sérült meg, egy ajtólovész a Légierőtől, akinek eltörött a lába, amikor az egyik rotorlapát átszakította a géptörzset.

Az összetört gép fedélzetén Richard Meadows, a Különleges Erők századosa higgadtan kioldotta a biztonsági övét, felállt és a roncs elhagyására utasította a rohamcsapatát.

Ahogy az emberei berajzottak a börtönbe, Meadows higgadt hangja szólalt meg egy megafonon:

„Amerikaiak vagyunk. Húzzátok be a nyakatokat. Feküdjetek a padlóra. Mindjárt a celláitokban leszünk.”

Meadows csapata gyorsan szétszóródott, elvágva a tábor áram- és híradó vezetékeit. Miközben az egyik rohameleme az őrséggel harcolt, Meadows egy másik csoportot elküldött, hogy állítson lesállást az út mellett, a főkaputól 100 méterre.

Fegyverek dörögtek. Néhányan az őrségből fanatikusan védték a tábor minden centiméterét. Meadows fedezéket talált és viszonzta a tüzet. Felnézett az égre, ahol most több tucat világítórakéta lógott. A saját helikoptere füstölgő roncs volt. Most ismeretlen erejű őrséggel harcolt és fogalma sem volt, hogy a mentőosztagból hol voltak a többiek. Bull Simons-t, a bevetés parancsnokát, és a rohamozókkal teli második helikoptert sehol nem látta.

Hol vannak a többiek? Hol az erősítés?

Mint kiderült, eltűntek. És ami még rosszabb, most a maguk tűzharcát vívták.

Simons és csapata, hívójelén Zöldlomb, a börtöntől csaknem 500 méterre délre lett kirakva, egy kőfalú, cseréptetős épületegyüttesnél, ami „középiskola”-ként volt ismert. Simons és csapata lesprintelt a helikopter farokrámpáján és szétszóródott. Amint a kirakó platformja felszállt, Simons rögtön rájött, hogy a célpontjától délre rakták ki.

Rémületére Simons felfedezte, hogy nem csak rossz helyen tették le – nagyon rossz helyen. A középiskolában észak-vietnami katonák hemzsegték – több százan. Több mint három század kínai katonai tanácsadót és észak-vietnami utászt azonosítottak az iskolában, és Simons csapata pont rajtuk landolt.

Simons harcászati lehetőségei korlátozottak voltak. Elfuthatott, vagy keményen lecsaphatott az ellenségre, mielőtt az észak-vietnamiak rájönnek, hogy túlerőben vannak a zöldsapkásokkal szemben. Simons azt tette, mint minden jó tiszt tett volna – támadott.

Simons csapata kavargó közelharcban rátámadt a barakkokra, gránátokat dobálva és sorozatlövésekkel pásztázva a helyiségeket. Öt percen belül száznál több kínai katonát öltek meg. A többi fejvesztve menekült. Simons gyorsan kivonást kért rádión, gépre szállította a rohamcsoportját, és a fő börtöntáborban landolt.

Mire Zöldlomb megérkezett a táborba, a börtönőrök szétszóródtak és véget ért a lövöldözés. Meadows a helikopterhez futott és megtalálta a főnökét.

„Rossz hír – mondta. – Nincs itt senki. Elvitték őket. Mind elmentek.”

Voltak amerikai hadifoglyok a táborban, de négy hónappal korábban elvitték őket. A két tűzharc és a világítórakéták vakító galaxisától felriaszta most már az egész környéken hemzsegték az észak-vietnami katonák. Simons parancsot adott a sérült helikopter felrobbantására, visszavonta az erőit és visszarepült Thaiföldre.

Az egész rajtaütés 28 percig tartott.

Másnap reggel, amikor az észak-vietnamiak visszatértek a Son Tay-i börtönbe, megtalálták egy HH-53-as roncsát. A letört farokrésze emlékműként magasodott a parancsnoki iroda udvarában.

Hogy mikor és miért vitték el az amerikai foglyokat Son Tay-ból, rejtély maradt. A háború után kiderült, hogy a foglyokat négy hónappal korábban vitték át egy Dong Hoi nevű kitérő táborba. Egyetlen amerikai hadifoglyot sem szabadítottak ki a Son Tay-i rajtaütéssel, de üzenetet küldtek. Az észak-vietnamiak az összes amerikai hadifoglyot Hanoi-ba vitték, és javulni kezdett a bánásmód. A foglyok között az egekig szökött a morál, amikor elterjedt a hír, hogy különleges műveletet indítottak a kiszabadításukra.

A Son Tay rajtaütés vízvázlat volt az amerikai különleges műveletek tervezésében. Az egyik leggyakrabban tanulmányozott bevetés lett a különleges műveleteknél, és olyan értékes tanulságokkal szolgált, amiket évtizedekkel később felhasználhattak a Neptun Szigonyában. A rohamcsapatot mélyen észak-vietnami területen rakták ki, lecsapott a célpontjára, és veszteség nélkül kivonták – még ha az egyik helikopter le is zuhant a kirakás során. Emlékművet állít a tervezők képességeinek és az operátorok rendíthetetlen bátorságának, hogy egyetlen amerikai sem veszítette életét egy olyan rajtaütésben, amely során ötszáznál több ellenséges katona halt vagy sebesült meg.

A Son Tay rajtaütés hadműveleti tervén zöldsapkások, a Légierő különleges műveleti tisztjei és egy SEAL keret dolgozott az egyenes, szókimondó, vörös hajú egykori sorhátvéd, Marvin Krupinsky vezetésével.

Krupinsky a gyakran hangoztatott véleményeivel szerzett néhány ellenséget a SEAL közösségen belül, de hamar felismerték a zsenialitását, mint tervező és taktikus. Krupinsky fontos hatással volt a SEAL operátorok, különösen a csapattisztek kiképzésére. A BUD/S elvégzése után a SEAL tiszteket intenzív 6 hónapos különleges hadviselési műveleti és tervező tanfolyamon küldték át. Az avatottak azt mondták, minden részében a BUD/S elméleti megfelelője volt. Krupinsky kiemelkedő pontjai ezek voltak: 1) Az egy semmi – mindig legyen támogatás, legyen az fegyver, helikopter vagy terv. 2) Minden, ami rosszul mehet, az rosszul is fog menni, és a lehető legrosszabb pillanatban. Készülj fel a váratlanra. 3) Az embereknek nem csak túlélniük kell a tervet, a tervnek túl kell élnie az emberi tévedéseket.

Ezek az irányelvek megtérültek több aprólékosan megtervezett SEAL műveletben, amiket a '80-as és '90-es években, valamint a 21. század első évtizedében hajtottak végre.

Egy egyesített, összhaderőnemi különleges műveleti erő elgondolása egyszerűnek tűnt. De közel 20 évig tartott a Son Tay sikere után, hogy életre keltsék az Egyesített Különleges Műveleti Parancsnokságot. És egy katonai katasztrófa kellett ahhoz, hogy a tengernagyok és tábornokok végül együtt dolgozzanak.

1979. november 4-én csöcselék hömpölygött át a teheráni amerikai nagykövetség kerítésén. Az év október 23-án az Egyesült Államok menekültstátuszt adott az elűzött iráni sahnak, megengedve neki a végső stádiumban járó rák kaliforniai kezelését. Khomeini ajatollah feldühödött kormánya jókora tüntetést szervezett az amerikai nagykövetség ellen. A tüntetést fedésként használva a Pasdaran, a Forradalmi Gárda fegyveres tagjai betörték a nagykövetségre és foglyul ejtettek 52 diplomatát, követségi dolgozót és amerikai tengerészgyalogost. A túsok kiszabadulásáért folytatott tárgyalások hónapokig elhúzódtak.

Az irániak hajthatatlansága miatt kiábrándulva és a túsok biztonságát féltve Jimmy Carter elnök engedélyezte a Saskarom hadműveletet, a Hadsereg újonnan megalakított Különleges Erők Delta Műveleti Különítményének egyik első bevetését.

A művelet összetett volt, a vezetés-irányítási vonalai pedig bizonytalanok. A művelet katasztrófával végződött, amikor a Tengerészgyalogság egyik CH-53-as helikoptere összeütközött a Légierő C-130-as tankergéjével egy sivatagi utántöltő helyen, mélyen iráni területen. A

tüzes géptörésben nyolcan meghaltak, másik négy ember megégett, és két gép megsemmisüléséhez, valamint öt ép helikopter, a híradó- és rejtjelező berendezéseik, továbbá a mentési terv tucatnyi példányának hátrahagyását eredményezte.

A kudarc hozzájárult Jimmy Carter elnökválasztási vereségéhez. Az irániak összesen 444 napig tartották túszként az amerikaiakat, csak Ronald Reagan megválasztása után engedték el őket. Az iráni mentőakció kudarcát észben tartva alakult meg 1980 decemberében az Egyesített Különleges Műveleti Parancsnokság.

A JSOC megteremtéséig minden haderőnem különleges alakulatainak a reguláris haderőnem dollárjaiból kellett kiharátania a költségvetését. A különleges műveleti közösségen belül az operátorok hajlamosak voltak diadalt aratni a politikusok felett. Míg ez jó munkakörülményeket teremtett egységszinten, a különleges erőket, főleg a SEAL csapatokat, nyitva hagyta a fentről érkező támadással szemben.

A SEAL-ek egy másik hátrány miatt is szenvedtek: nem igazán szerették őket a Haditengerészetnél. Sok évig szinte lehetetlen volt, hogy a Haditengerészeti Akadémia végzőse SEAL tiszt legyen. Valahogy méltóságon alulinak tartották, hogy egy Annapolis-ban diplomázottból kigyóévő legyen. A SEAL-ek toborozhattak a sajátjaikból, de ez sebezhetővé tette őket olyan helyeken, ahol nem harcolhattak, például Washingtonban. Ez azt jelentette, hogy a közösség alulképviselt volt a Haditengerészet zászlóstitisztjei, a tengernagyok között, akik a döntéseket hozták és kiállították a csekkeket.

Nem sok SEAL akart a Pentagonban szolgálni, ezért hajlamosak voltak nyugállományba vonulni, mielőtt a terepre küldéshez túl magas rangot értek volna el. Vietnam után az Egyesült Államok Haditengerészete több alkalommal is figyelembe vette a SEAL közösség teljes feloszlását. Legalább egy osztályt, ami elvégezte a BUD/S-t, visszaküldtek a flottához – a Csapatokban nem volt hely új operátoroknak.

A JSOC hamar átvette az amerikai katonaság különleges műveleti egységeinek koordinálását. Növekedett a Delta Force, a Haditengerészet Hatos SEAL Csapata és a 160-as Harci Kötelék – Amerika elsőrangú terrorelhárító operátorainak repülő komponense – költségvetése. Ezeket az egységeket, melyek mind fekete programok voltak, alaposan kiválogatott önkéntesek töltötték fel. A JSOC költségvetése, emberanyaga, vezetési struktúrája és még a bázisainak és parancsnoksá-

gainak helyszínei is bizalmasak maradtak. A JSOC feladata és meghatalmazása globális; ez az Egyesült Államok legfontosabb fegyvere a terrorizmus ellen. Az egyik nem hivatalos mottója: „Bárhol, bármikor.”

A válogatás a Hatos SEAL Csapatba, a Deltába és a TF-160-ba versenyszerű és csak meghívásos. Még a program iránti érdeklődés is csak a legjobb SEAL operátoroknak, katonáknak és hajózóknak engedélyezett. A hosszú interjúfolyamat után a legtapasztaltabb és legtöbbször tartott operátoroknak engedik meg, hogy részt vegyenek a kíméletlen „válogató tanfolyamokon” – büntető kiképző gyakorlatokon, amiken csak a legügyesebbek, leggyakorlottabbak és legelszántabbak jutnak át.

A katonaságnál van egy név a Hatos SEAL Csapat és a Delta operátoraira. „Jedi”-nek hívják őket.